הכלכליים לריסון יריידת ערך־הכסף, מאמתת בפעולות אלו את העובדה הידועה: היא הפכה לגורם האינפלציוני ביותר במשק היש־ראלי. הוכחה נוספת לכך נמצאת בפירסום, שמהימנותו אינה מוטלת בספק: בשבוע שעבר פורסם דו"ח בנק ישראל. גם נגיד הבנק הממשלתי, דויד ("דוליק") הורוביץ, האשים את הממשלה, ראה בה גורם אינפל־ציוני ראשי בישראל.

נוער

רצח בסכין מטבח

הרחבה שלפני בנין בית־הספר של מושב חדיד המתה מתלמידים. היתה זו שעת הפ־סקת האוכל הארוכה, והילדים התרוצצו בח־צר, ציפו לחלוקת סלי הקקאו החמים. אף לא אחד מהילדים לא שם לב לנער המגודל, בעל מראה הפנים הילדותי, ששיחק לבדו בכדור־גומי במרחק לא רב מהם. הנער, סעדיה סאלח (11), שכונה בפי כל המשוגע של הכפר, לא היה תלמיד בית־הספר. הוא מעולם לא למד, כי היה מפגר בשכלו מיל־דות וחולה במחלת הנפילה.

דקות מספר קודם לכן החזיר סעדיה את שתי הפרות של הוריו מהמרעה שבדרך לכפר דניאל, ליד בית הקברות. הוא יצא למרעה כמנהגו לפנות בוקר, חזר אחרי שעות אחדות, כדי שיספיק להגיע לבית ה־ספר לעת ההפסקה וחלוקת האוכל. אולם באותו בוקר לא זכה סעדיה להנות מהא־רוחה. בעודו משליך את הכדור לגובה ותופ־שו בידיו הארוכות, ניגש אליו אחד התל־מידים, משה לגבס (13) תלמיד כתה ו', קלט את הכדור המעופף ונמלט אתו. סעדיה מיהר אחרי השודד, תפש אותו והשניים החלו מתקוטטים.

התלמידים שהבחינו בהם מיהרו אל המנהל צבי שירמן בצעקות „המנהל, המנהל, משה והמשוגע מרביצים." שירמן, שידע כי „נע־רים עלולים להיות מסוכנים בשעת תיגרה, מיהר החוצה, הפריד בין הניצים, חזר לבית הספר. אולם סעדיה שנעלב לא ויתר על פעולת התגמול. הוא רץ לעבר הבית הקרוב ביותר לבית הספר, בית הוריו של משה. כתנתו היתה להביע, כתמיד, את מחאתו על העולל בשביתת־שבת בבית הפוגע בו. משה עצמו מיהר לרוץ אחריו.

עבור כוכע, חמישה גרוש. מה ש־התרחש בתוך הבית, אליו נכנסו השנים ברי־צה, אין איש יודע בדיוק. דקות אחדות אחרי כן יצא משה מן הבית ובידו סכין־לחם מגואלת כולה בדם. הוא נראה שקט, אולם כאשר ניסה אחד המתישבים שעבר במקרה ברחוב, להתקרב אליו, החל להש־תולל, איים על כולם. אנשים נוספים שהגיעו לשמע צעקות הילדים, הצליחו לבסוף לתת־גבר עליו ולהחזיקו עד שבאה המשטרה לקחתו.

שתי משפחות ישבו השבוע בחדיד ישיבת אבלים. משפחת לגבס, שהיתה מסוכסכת עם משפחת הנרצח עוד קודם לכן, לא יצאה מפ־תח ביתה מחשש נקמה. איש מאנשי המושב לא בא לבקרם. כולם נהרו לביתה של מש־פחת סאלח. ליד עוגות ובקבוקי משקה

שוטר שומר על משפחת לגבס
חמישה גרוש כופר

הקפה של בוקסר

משרדו ומכוניתו של שפירא
כנופיית שודדים, כמו בסדט גאנגסטרים הוליבודי, עם וילה שכורה ברמת־גן

כיבדו כולם, לפי מנהג בני תימן, את זכרו של המת.

אף על פי שסעדיה היה מפגר בשכלו, וקשה היה להבין את דבריו, חבבו אותו כל אנשי המושב. סיפר אחד מהם, עולה חדש, שבא לחדיד לפני חודשים מספר: „הוא היה ילד שקט. מעולם לא ראיתי אותו אף פעם מכה מישהו. לכל היותר היה חוטף לפעמים מאחד הילדים כובע ודורש חמישה גרוש כופר לפני שהחזיר את הכו־בע." משה לעומת זאת היה ידוע לכולם כילד קשה, שתמיד היה מתקוטט עם שאר הילדים. שבוע לפני הרצח דרש מנהל בית הספר להעביר את הנער למוסד למופרעים. איש לא שם לב לדבריו.

השבוע עמד אחי הנרצח לפנות לבית־החו־לים בצריפין, לדרוש בחזרה סכום של 200 לירות שהפקידה המשפחה כדמי־קדימה על חשבון אשפוזו של סעדיה. „הרופאים אמרו שיש לו תקוה," הסביר האח. „חסכנו כל פרוטה בשביל להכניס אותו לבית החולים. עכשיו אנחנו יכולים לקחת את הכסף בח־זרה."

פשעים

הגיוק של בוקסר

על קירות בית־הקפה של מיכאל בוקסר, ברחוב ירושלים ברמת־יצחק, היו מודבקות מודעות התיאטרון שהציג את המחזה לכל אדם יש גיוק. אבל איש לא ידע מה היה הגיוק של מיכאל בוקסר. מיכאל היה יליד אוקראינה. בילדותו, עברו הוריו לפולין. כשפרצה המלחמה התגייס לצבא הפולני, הגיע יחד עם יחידתו של הגנראל קומפנסקי לארץ־ישראל בשנת 1941.

בארץ ערק בוקסר מהצבא, נשא לו אשה. אחר־כך התגייס לבריגדה העברית בדרגת סמל, נלחם בחזית איטליה, נפצע קשה בבטנו וברגליו בקרב המפורסם של מונט־קאסינו. הוא הפך אז לנכה בשיעור 66 אחוז. מאו־תה תקופה נשארו למיכאל שני דברים — ההרגל לשימוש בסמים וסכום כסף גדול שקיבל כפיצוי. כפיצוי ניתנה לו גם קנטי־נה צבאית לניהול. כאשר הסתיימה המלחמה חזר בוקסר לרמת־יצחק, מקום מגורי אש־תו, פתח מסעדה קטנה. מאז לא עזב את המקום.

המסעדה הקטנה של בוקסר עברה ממקום למקום. לבסוף הקים הוא את קפה פינתי ברחוב המרכזי של רמת־יצחק. היה זה קיוסק ומסעדה, אליהם צורף אולם גדול למשחקי הזארד וביליארד.

הדמות מאחורי הדמות. קפה פינתי של בוקסר שימש כמרכז לסוג מסוים של אורחים באזור. ביחוד היו מרבים לבקר בו תושבי המעברות והשיכונים שהוקמו בסבי־בה. אורחים קבועים אחרים בבית־הקפה, היו אנשי המשטרה והפקחים העירוניים, שהיו באים מדי־פעם לאסור שחקני־קלפים במקום, או להחרים דוכן שהקים בוקסר שלא כחוק. קטטות ושערוריות היו תופעה קבועה בקפה. אף על פי כן לא שער איש ממכריו הרבים של בוקסר, שהיה פעיל תנו־עת החרות במקום, כי מאחורי דמותו של האדם הפשוט ומר־הנפש מסתתרת דמות של גאנגסטר.

אולם השבוע גילתה המשטרה דמות נוס־פת זו. ביום החמישי, בשעה 12 בלילה, כאשר מיכאל בוקסר סיים את עבודתו ב־בית־הקפה שלו וחזר הביתה, הוא נעצר על־ידי המשטרה. כשהובא, מלחה משמר של בלשים מוויינגים בתת־מקלעים למשטרת מחוז תל־אביב, הוא פגש שם חבורה גדולה של אנשים, שלדברי המשטרה היו צריכים להיות מוכרים לו. היתה זו חבורה מוזרה ביותר. היא כללה מלבד בוקסר גם חמש נשים, מהן אחת שכרסה בין שיניה, וכעשרה גב־רים נוספים בני כל העדות. אלה הואשמו על ידי המשטרה בהשתייכות לכנופית גנ־בים, „מאורגנת בשיטות כנופיות ביגלאמיות במיטב המסורת האירופית" שתיכננה, ביצ־עה, שיתוקה ומכרה חפצים גנובים, מתכשי־טים ועד למצרכי הלבשה.

היה זה יבול חדש של המדור המרכזי לבילוש ועיקוב — מחלקה מיוחדת שהוק־מה לאחרונה, ואשר בשבועות הקצרים של קיומה, היתה אחראית לגילוי שפע מקרי־השוד והפשע, אשר פורסמו בתקופה האח־רונה.

תמונה מסרט גאנגסטרים. כאשר הובא לבנין משטרת המחוז השופט יהודה טרייביש, להוצאת פקודות המעצר נגד החשודים בהשתייכות לכנופיה, ציירה ה־משטרה בפניו תמונת כנופיה כפי שרואים אותה רק בסרטי גאנגסטרים הוליבודיים. לדברי המשטרה היה בוקסר מתכנן פריצות, יחד עם מתוך הדירות משה שפירא, — קב־לן רמת־יצחקי ותיק, בעל נכסים ומכונית פרטית מהודרת — ועם פורץ ידוע. לרשות הכנופיה עמדה וילה שכורה ברמת־יצחק, שנשכרה על ידי אחת הנשים בחבורה, אלא שבוקסר שילם עבורה את דמי־השכירות.

באותה דירה עסקו אנשי הכנופיה, לדברי המשטרה, בזגות, סמים משכרים, משחקי קלפים ותכנון פריצות וגניבות. לרשותם עמדה חבורת פורצים מובחרת, וחוליה נוס־פת של מתוזכים אשר היו מביאים את הסחורה לידי סוחרים קבועים בירושלים וביפו. לדברי אנשי מדור־הבילוש היתה כנופיה זו אחראית כמעט לכל הגניבות וההתפרצויות, אשר אירעו באיזור רמת־גן, בשנתיים האחרונות.

הסימן — וריידים ברגלים. שעה שחמישה־עשר אנשי הכנופיה — (אשה אחת שוחררה בגלל הריונה) — בילו בכלא, המ־שיכה אשתו של בוקסר לנהל את בית־הקפה של בעלה, בו נמצא גם דוכן למכירת כרטיסים למקומות־בידור. אמרה היא על מעצר בעלה: „אם היה אדם פיקח לא היה נופל לבוץ הזה, אבל מה לעשות והוא טיפש. הוא אדם פשוט, לא יודע מה זה שטר ומה זה כסף, הילחה כסף לכל אחד ולכל אחד שבא חתם על שטר. תמיד צעקתי עליו: מה אתה חותם לכל אחד, יש עוד אנשים ברמת־יצחק, שילכו אליהם. וככה הפילו אותו בפח.

„אני באמת אשתו. אבל אם בעלי התעסק בדברים כאלה כמו שהמשטרה מספרת אז אני צריכה לשבת בטבריה ולא לעבוד כמו חמור מהבוקר עד הערב. אני 24 שנה בארץ ועוד לא ראיתי את טבריה. אפילו אינני יודעת איפה זה. עוד לא הייתי בשוויץ ולא בנהריה. מה שאני יודעת, שאנחנו עובדים מהבוקר עד 12 בלילה, בלי שבת וחג, והו־רידים ברגליים שלי הם הסימנים הטובים לזה.

„יש לנו שני ילדים. בת בגיל 10 וילד בן 16. העתונים כתבו שיש לנו וילה. אני יודעת מה זה וילה? בחיים שלי לא הייתי בוילה. אבל מה אני יכולה לעשות אם יש לי בעל אידיוט?!"

בחוץ, הדביק מדביק־מודעות על קיר בית־הקפה שלט של תיאטרון שהכריז: „השד יודע!"

חינוך

למי צילצלו הטלפונים

לפני שלושה חודשים הדריך ח"כ יוסף אלמוגי את תא הסטודנטים של מפא"י לק־ראת הבחירות האישיות להסתדרות הסטו־דנטים, הציע להם לפרסם רשימת־מועמדים מפלגתית*. חברי מפלגתו הצעירים של אל־מוגי קיבלו את הצעתו, הפיצו רשימת־מועמדים אנונימית. עובדה זו שימשה גורם עיקרי להאשמת מפא"י, לביטול הבחירות באשמת נסיון לזייפן. כי הבחירות להסתד־רות הסטודנטים, שנועדו להיות אישיות, הפכו עקב מעשה תא הסטודנטים של מפא"י לבחירות מפלגתיות.

השבוע נערכו בחירות שניות. „אנחנו בטוחים כי מפא"י לא תוציא הפעם רשימת מומלצים ולא תזייף את הבחירות," אמר אשר ויינר (22), המזכיר הממושקף של תא תנועת־חרות.

היתה זו טעות מרה. כי תא הסטודנטים העשיר של מפא"י הוציא שוב רשימת מועמדים־מפלגתית, אך הפעם העדיף לשלוח אותה בדואר, ישר לבתיהם של הסטודנטים. בצורה זו הפיצה מפא"י את רשימת מומ־לצה, ואיש לא יכול היה לטעון כי עשתה זאת ליד הקלפיות. פרט חשוב נוסף, שדומה היה בזיופו לבחירות שנפסלו: גם הפעם לא טרח איש מטעם תא מפא"י לחתום על הרשימה.

נקמה ליד הקלפי. בבחירות אלו נת־גלה חידוש גדול: הקמתו של גוש בלתי־מפלגתי, שחבריו התלכדו יחד ופירסמו את שמותיהם בצוותא. סיפר יוזם הרעיון, אלי שמיד (21): „ישבתי כמשקיף בהסתדרות הסטודנטים, כשועדת־הפעולה דנה על ה־שביתה נגד העלאת שכר־הלימוד. כאשר סיכמו נציגי המפלגות את החלטותיהם, קמו כולם, פנו לטלפונים לבקש אישור לעמדתם ממזכירי־מפלגותיהם בירושלים. נדהמנו מ־עובדה זו, החלטנו לנסות להרכיב רשימה בלתי מפלגתית."

התוצאות היו מדהימות. אף על פי שהות־קפו בכרוזים מיוחדים על־ידי מפ"ם, נאשמו על־ידי חרות כי הם מהוים רשימה מוסווית של מפא"י, זכו הבלתי־מפלגתיים להצלחה גדולה. מתוך כמאה צירים מן הפקולטה למדעי הרוח והחברה נבחרו כשישים בלתי־מפלגתיים. בפקולטה למדעי־הטבע היתה הצ־לחת הבלתי־מפלגתיים גדולה עוד יותר**. רק" מפ"ם, חרות והצ"כ שמרו על עמ־דותיהם.

השינוי העיקרי התבטא בירידת מפא"י מרוב של 60% למפלגת־מיעוט בעלת 20% מן הקולות. תא מפא"י איבד את השליטה על הסתדרות הסטודנטים. שליטה זו תעבור לידי הבלתי־מפלגתיים, שיבחרו כנראה כ־יו"ר את אלכסנדר („יאנו") ינובסקי (24),

(המשך בעמוד 6)

* כפי שגילה בשעתו העולם הזה (1120).

** סה"כ הצירים בועידת הסתדרות הסטו־דנטים: 170. מתוכם הבלתי־מפלגתיים: 60 במדעי הרוח והחברה וכ־50 בפקולטה ל־מדעי־הטבע.